

Fulls de la Revista

Sumari

Vora l'aigua blava
clarejava l'alba

PEP VILA

L'Empordà,
terra de mites

ALBERT CAROL

Lovecats!

GUILLEM MOLA

Invitació
a un balneari

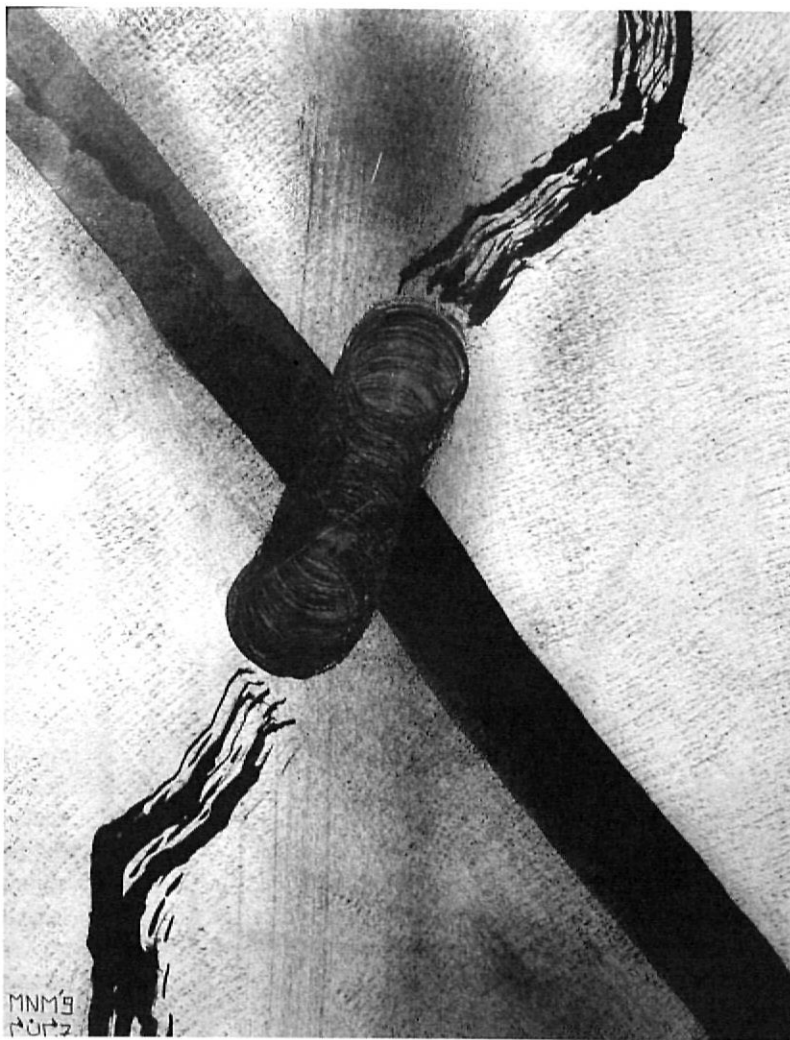
ALBERT CAROL

Marques de biblioteca
NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Mohamed Nabil M'Rabet,

il·lustrador d'aquests *Fulls*, va néixer a Rio Marfil (Marroc) l'any 1962, però ja fa uns quants anys que resideix a Llagostera. Va ser amic d'Enric Marquès, a través del qual va conèixer millor les terres gironines i Catalunya. És artista. Va estudiar llengua i literatura àrabs a la Universitat Abdelmalek Assaa'di de Tetuan i és dissenyador gràfic per l'Institut Nacional de Belles Arts de Tetuan. Ha exposat a diverses ciutats del Marroc, de l'Estat espanyol i de França; té obra al Japó i als Estats Units; ha participat en exposicions col·lectives i ha obtingut uns quants premis. Ha realitzat tallers d'art plàstic a l'aire lliure, a la plaça Mohamed V de Tetuan amb el títol «Sebaá luauui» ('Set corbes') i a la plaça Otahammam de Xauen amb el títol «Sebaá biban» ('Set portes').

Vora l'aigua blava clarejava l'alba

Pep Vila

Com va la nit, Nóin? Després de vendre espècies, sucre impregnat de rosada de crisantems, peix fregit i arròs bullent al mercat, de passar comptes amb l'amo, als vespres faig de *taikomochi*, literalment el que duu el tambor, una mena de geisha home que actua per als clients en una taverna de te, a Yoshiwara, el quarter dels plaers a Edo, petita vila de pescadors, a la badia de Tokio. Encara que el meu cor sigui camperol, un mestre de monjos de Ninna-ji, que invocava Buda sovint, m'havia ensenyat a llegir i escriure. Amb el fil del pinzell he embrutit esbossos cal·ligràfics dels deu mil caràcters.

En aquesta meva segona florida vaig conèixer Kôken, filla d'un camarlenc mitjà del governador. Venia del país de Sim. El seu nom em recorda el d'una emperadriu del Japó, del segle vuitè de la nostra era. Kôken, de mitjana estatura, la veu de cançó d'alosa, té un somriure regalat que m'encisa com la tardor serena. Feta de cera blanca, sembla vestida de lluna, fesomia aquesta que contrasta amb el seu cabell negre, el caient del qual com una llengua de bambú li amaga un coll de cigne. El seu pit de plomatge d'ocell em cap a la mà, dolç coixí. Quan la beso em diu que pot tenir confiança en una dona que et dóna la boca mirant-te i que amb aquest pacte d'amor no he llençat or a la mar. Em deixava tensar l'arc i que la fletxa lleugera, un dard de flama, encertés el crisantem.

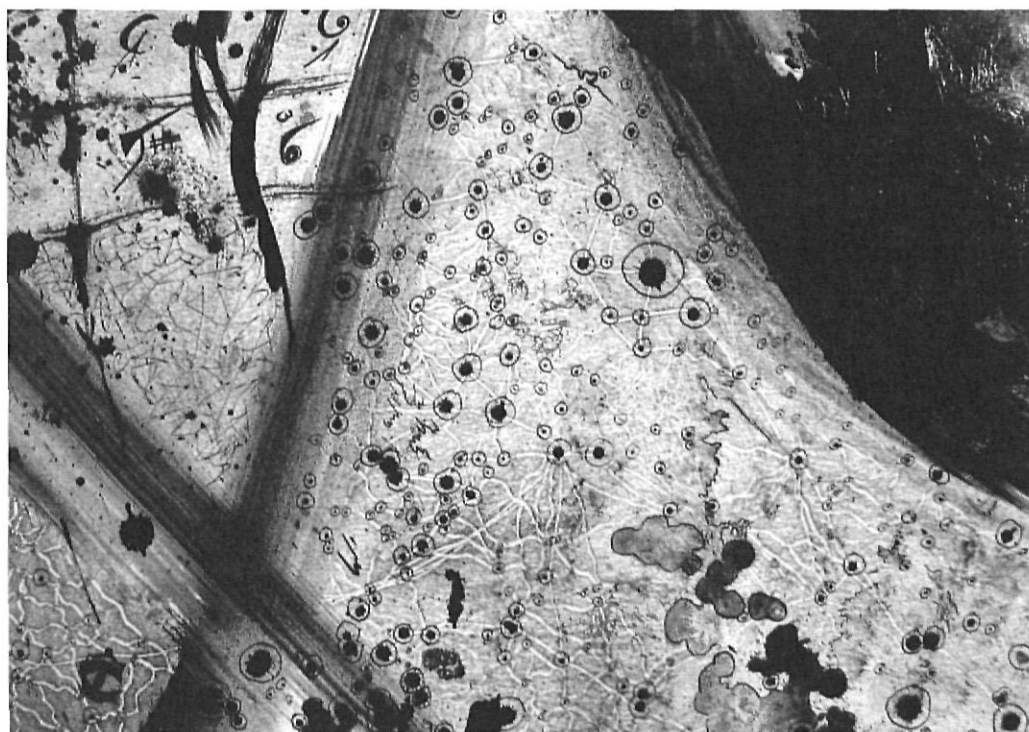
Ara que la conec, la necessito com el benifet de la rosada. M'agradaria passar amb ella la *juman'okudo*, la terra dels deu bilions, és a dir, l'eternitat. Treballava de *shinzô*, de novícia, en un altre pavelló de l'establiment, entre dansarines i cortesanes vestides de seda que, reclinades i indolents oferien els seus serveis, decantaven els flancs per unes monedes. S'encarregava d'afinar les cítars de tretze cordes, de preparar barreges de perfums per cremar, de donar als clients l'ungüent de la llarga vida, una pega que comprava a la botiga de Yotsumeya, al barri de Ryôgoku. Una hora abans de fer-se servir, s'havia de diluir i després s'havia d'empassar amb saliva o aigua tèbia, a fi que arribat l'orgasme, aquest fos més intens. També plegava papers de seda.

Com que eren gairebé impermeables, les noies els usaven per a la higiene íntima. Matxucat en forma de bola, servia d'anticonceptiu intrauterí. En algunes estampes d'Utamaro o d'Hokusai es veu com les cortesanes en tenien plecs prop del coixí; posats entre les dents, servien per atenuar els crits de plaer. Kôken m'explicava que també venia *olisbos*, un caputxó de cuir, de fusta polida o de corn de búfal que recobria el gland de la flauta de jade dels clients. Servia de contraceptiu, per pura higiene. Em deia, entre rialles, que en trobava més d'un entre les vànoves i els llençols; es perdien amb l'ardor del combat.

A Yoshiwara quan demanes una geisha, abans d'obtenir-ne cap satisfacció, t'hi has d'acostar tres vegades, durant tres dies diferents. De primer hi ha la *shokai*, la visita de presentació, que és freda. Com a cortesia la noia et dóna un sake. *Ura* és el retorn per segona vegada. La dama et rep i et serveix licor a la copa. A la tercera ocasió es despulla de cintura en amunt, però encara no pots posseir ni tocar aquell lotus, la flor del paradís.

Amb Kôken és, però, del tot diferent. Des del primer dia que m'hi arrecero, bec de la seva bellesa, somric quan la veig vestida amb robes fresques. La meua mirada es posa en els seus ulls inquietos i tots dos restem sacsejats a mercè d'un somni lleuger i onejant. Em sap captiu. Quan s'enrojola de torbament, xerra fins a l'esclat. Recordo com al perfumador li apartava la doble túnica de seda, em deixava que l'ajudés a ajustar-se la cua de tres plecs damunt els cinc vestits, una harmonia de teles,

la darrera de la qual era de brocat. Conec tots els topants de la cambra on es fa la toaleta, on es ceneix els passadors de plata per als cabells.

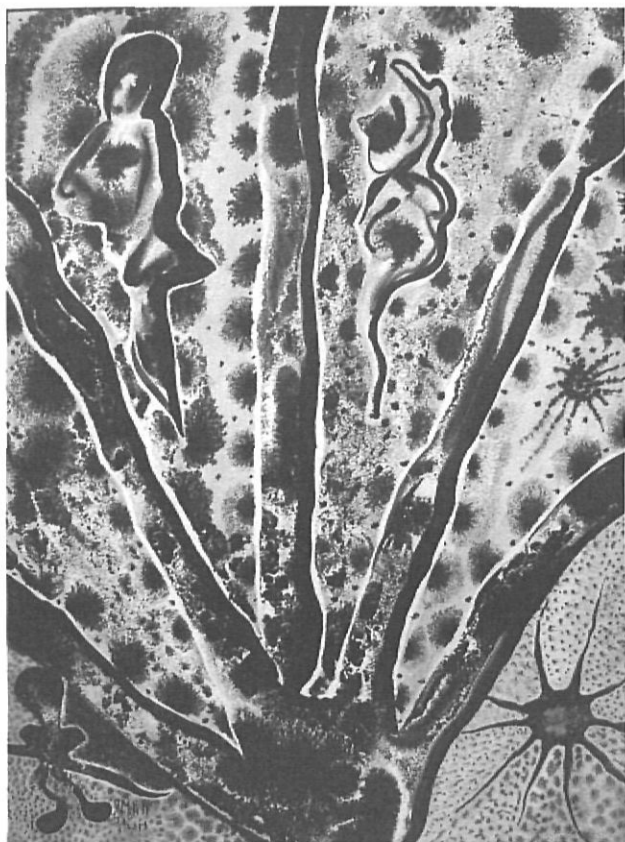
Una vegada que la barca de la lluna navegava, i que les dames palatines havien deixat les seves alcoves per anar al palau del *shogun* a celebrar la nit del dia del Boc, vaig quedar-me sol amb Kôken. No podria anar d'una banda a l'altra del pavelló sense ser vist. Sota el peu cònic d'una bella tassa de té que em va fer arribar, hi havia un paper d'arròs guixat en el qual m'urgia a presentar-me a les vuit al costat de la finestra que mirava cap al llac. Un cop vaig ser allí, des de dins, va abaixar la vivor de la llàntia i em va passar un vestit per la part baixa d'una persiana. Abillat com ella, sense aixecar sospites, podia travessar la galeria, que comunicava les dues ales de la casa, com una dama més d'ofici de taula del servei nocturn. Amb la silueta d'un vestit blanc, poc agençat, el rostre cobert amb un ventall, el cabell recollit en trossa, vaig entrar al pavelló de les dones.

Només em mancava clavar una darrera agulla al teler, entrar als seus dominis com una ombra que s'amagués. L'amiga em va veure rondar pel passadís ple d'angúnies. Encara no sabia com podia entrar a la seva estada.

Llavors Kôken, amb la rapidesa d'un felí, va dir a una seva companya:

—Ajuda'm a plegar aquest llençol. I entre les dues van estendre una peça de roba d'uns quatre pams, mentre una l'agafava d'un cap i l'altra de l'altre. I així mentre tenien la vela tibada davant de la porta, lloant les excel·lències d'aquella roba sedosa, amb un relleu de dragons, em vaig poder escolar dins de la cambra sense que ningú de la seva colla em veiés.

M'esperava amb un xal de fil crema. Com a una dama que li reserven un tracte de favor, em va agafar de la mà i em va conduir fins a la cambra de bany. Va encendre les llànties, va portar sis cubells d'aigua calenta, amb dolcesa va temperar l'aigua. Per una hora volia que fos el seu hoste preferit, que gaudís amb ella del darrer bany del dia, com qui es capbussa per trobar una perla. Allí, sota l'espaiosa volta del tram de l'escala, a la banyera, rere les cortines-pantalla, en aquella tassa d'aigua perfumada, en rodona asseguts, com en un llit reial, vam venir a trobar-nos. Amb els dits arrugats, blanca rosada, els membres encongits, em deixava que li toqués la pell de flor de presseguer, que li fes fregues al cos amb l'aigua de roses. Després de sortir del bany, sense cap força èpica, ens vam estirar una estona en unes dòcils estores. Ajaguts, sota la vànova, nusos com dos pinyols de prunera, nuats com dues muntanyes, li vaig dir:

—Estic satisfet com un arbre carregat de fruits. ¿Sents els ecos d'uns acords planyívols, tristes salmòdies aflautades que entonen les teves amigues, que arriben del palau del governador? ¿Són pressentiment que un dia ens haurérem de separar?

—Què dius, amic del cor, com podria sofrir que els pètals caiguessin, un destriament semblant!

Es va cargolar sobre meu, igual que l'ocell que se'n va a jóc, i em va besar el boscatge del pit. Llavors em digué, molesta per la meva ombra de dubte: «¿Per què si respires la meva rosa has de pensar en la seva efimera bellesa? Conserva el perfum de la meva pell, expandeix-te dintre de la meva flor, i et serà fàcil oblidar-te que un dia es pot marcir».

Ara que m'és absent per un dies, que no puc jugar amb ella com ho fan els raigs de la lluna quan entren enmig dels bambús reixats del pavelló, les meves pobres habilitats i somnis em recordaven uns versos de Musaraki-shikibu: «Aigües que bressaven / planerament el meu somni, / m'esllangueixo / embalbida de fred com / el plomatge de l'ànec».

Un dia que Basho freqüentava l'establiment, recordo aquell vint-i-novè dia de la dotzena lluna com si fos ara, li vaig dir: «Mestre, ¿què és un haikú?». Em va respondre: «Oblida't de tu mateix, que el tema del poema es vegi amb absoluta claredat, reflecteix les coses tal com són. Busca sobretot la redempció dels sentits. Sobre el pi, aprèn del pi; sobre el jonc, aprèn del jonc». Un altre company meu, Seiju, m'havia ensenyat que les coses no estan mai quietes. Em deia que per escriure aquestes impressions fugisseres em fixés en el color canviant dels arbres. Com el *natsu no shimo*, «la rosada, que pinzella les plantes una matinada d'estiu», i que simbolitza el regne de l'efímer, vaig decidir, seguint els consells del mestre, de cantar un moment de delectació intensa viscuda amb ella. Només de pensar amb aquell embolcall de sedes fines, em submergeixo en la malenconia amb els meus pinzells.

Bany, un dolç natjar.
Els cossos purs fa vinclar,
pètals assaujats

Ofec d'infortuni.
L'aigua farà el pleniluni,
pren la forma teva.

Sedes de cavall
s'esvaloten cara avall.
Regalims sublims.

Nit closa i eterna.
Embriac, paó, llanterna
d'un pit receptor.

La boca amant vol
deixar l'empremta d'un sol
en uns ulls negats.

Contra la recança
mesclen els peus, trepig, dansa,
que l'aigua ens bressola.

Senti-m'ho tot d'una,
decau el vel de la lluna,
aigua freda d'alba.